

ELLY GRIFFITHS

TAMMI

LUKITTU HUONE

”Herkullinen sekoitus
Neiti Marplea ja Sydämen
asialla -tunnelmaa.”

KIRJAILIJA SATU RÄMÖ

Ruth Galloway -mysteeri

ELLY GRIFFITHS

LUKITTU HUONE

Suomentanut
Anna Kangasmaa

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Sitaatin ”Ring-a-ring-a-roses”-runosta on
suomentanut Kaarina Helakisa.

Sitaatin Dante Alighierin *Jumalaisesta näytelmästä*
on suomentanut Eino Leino.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *THE LOCKED ROOM*

ILMESTYI ISOSSA-BRITANNIASSA 2022.

COPYRIGHT © 2022 BY ELLY GRIFFITHS.

ALL RIGHTS RESERVED INCLUDING THE RIGHTS OF REPRODUCTION

IN WHOLE OR IN PART IN ANY FORM.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNA KANGASMAA JA TAMMI 2023

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-3628-5

PAINETTU EU:SSA

Kaikille ystäväilleni, jotka ovat auttaneet minua
kestämään sulkutilan: erityisesti FrauKelle, Julielle,
Lesleylle, Melille, Nancylle, Robille, Stephanylle,
Veroniqueille and Williamille!

Ei hän sanonut, että teitä ei piinata, teitä ei koetella,
teidän vaivoiksenne ei lähetetä tautia,
mutta sen hän sanoi, että teitä ei kukisteta.

JULIANA NORWICHILAINEN, *REVELATIONS OF DIVINE LOVE*
(JULKAISTU 1670, MUTTA TODENNÄKÖISESTI
KIRJOITETTU RUTON AIKANA 1373)

PROLOGI

Aluksi hän ajattelee, että mies varmaan tulee takaisin. On täytynyt tapahtua jokin virhe. Ei kai häntä nyt sentään ollut tarkoitus lukita pimeään huoneeseen ainiaaksi? Ja pimeää täällä tosiaan on. Puhelinta ei löydy mistään. Mihinkähän se oikein jäi? Muistissa on aukkoja, jotka pelottavat vielä enemmän kuin lukittu huone.

Hän mittaa sitä askelilla. Kahdeksan askelta eteenpäin, kahdeksan poikkisuuntaan. Kun hän pääsee seinän luo, se tuntuu kylmältä ja kostealta. Ikkunaa ei ole. Ovi on metallia. Hän kuuli sen sulkeutuvan miehen perässä. Mutta hän ei muista, miten on tullut huoneeseen. Huumattiinko hänet? Viileydestä ja kosteudesta päätellen huone on varmaankin maan alla. Hän kuvittelee yläpuolella olevan maakerroksen, kenties monta metriä paksun. Onko hän talon kellarissa? Onko yläpuolella ketään?

Mitä mies oikein sanoi? Tulevansa takaisin? Miksi hän ei muista mitään muuta?

Aikooko mies jättää hänet pimeään ainiaaksi?

1

Lauantai 22. helmikuuta 2020

Tuntuu oudolta olla talossa yksin. Kun asui täällä lapsena, äiti tuntui aina olevan paikalla, silloinkin – salaperäisesti – kun hän ei edes ollut kotona. Ruth muistaa, miten tunsu syyllisyydensekaista helpotusta, kun hän tuli koulusta kotiin ja huomasi ovea avatessaan, että lukkoa oli kierretty kiinni kaksi kertaa. Se merkitsi, että Jean Galloway oli osaaikatyössään. Mutta kun Ruth laittoi television päälle ja teki ryöstöretken keksipurkille, hänestä tuntui aina, että Jean katseli hänen tekemisiään. Ei ainoastaan mustavalkoisesta hääkuvasta television päältä – Jean epämukavan lyhyessä 1960-luvun mekossa, Arthur yllättävän vetävänä kapeassa kravatussa ja muodikkaassa mod-puvussa – vaan siistin rivitalokodin joka nurkasta. Ja nytkin, vaikka Jean on kuollut jo viisi vuotta sitten, Ruthilla on edelleen sama tunne, että äiti häälly jossain hänen tajuntansa rajamailla.

Ehkä Jean tuntuu nyt olevan läsnä sen vuoksi, että Ruth on hänen makuuhuoneessaan selaamassa valokuvia kenkälaatikosta, jonka päälle on kirjoitettu ”Yksityisiä”. Ruthin isä on lähtenyt viikonlopuksi pois uuden vaimonsa, Glorian, kanssa. Palattuuan he haluavat vähän remontoida, joten Ruth on luvannut käydä läpi äidin tavarat. Gloria (vaikka Ruth pitää Gloriasta kovasti, on mahdoton kuvitella häntä äitipuoleksi) on suhtautunut asiaan hyvin tahdikkaasti. Hän ei ole muuttanut talossa mitään, vaikka on asunut siellä jo

kaksi vuotta. Jeanin vaatteet ovat saaneet olla vierashuoneen komerossa ja Jeanin kuvat seinällä. On ihan luonnollista, hän että haluaisi nyt vähän sisustaa. Rehellisesti sanottuna talo onkin sen tarpeessa. Nyt kun Ruth ei enää asu siinä, hän kiinnittää huomiota kuoriutuvaan maaliin, haalistuneisiin tapetteihin, aikansa eläneisiin huonekaluihin. Aikoinaan kaikki tämä oli osa kodin olemusta, mutta Glorian silmin katsottuna on helppo ymmärtää, miksi hän haluaa hiukan piristää ilmettä. Ja jos Gloria on saanut Arthurin lopettamaan hiusten kampaamisen kaljun peitoksi, eivät hänen voimansa tunne mitään rajoja.

Ruth on yksin, koska Cathy-käly on vienyt eläintarhaan hänen lapsensa Katen, ja mukaan on myös värvätty vastahakoinen, seitsemäntoistavuotias serkku, Jack. Kate rakastaa eläimiä ja on odottanut retkeä koko viikon. Ruth ei ole vuosiin käynyt Lontoon eläintarhassa, mutta hänelle tulee yhtäkkiä mieleen pingviinitalo, kaareva art deco -ihme, jossa on sinistä vettä. Mutta lukiko jossain, että siellä ei enää pidetä pingviinejä, koska tila ei ole niille sopiva? Hänelle tulee epämukava tunne, etteivät mitkään eläintarhat, etenkin keskellä kaupungeja sijaitsevat, sovi millekään eläimille. Hän valmistautuu väittelemään aiheesta Katen kanssa tämän palattua. Kate on loistava filosofisissa väitteilyissä. Ruth ei keksi, mistä tämä olisi taidon perinyt. Katen isä, komisario Harry Nelson, on allerginen jo ”filosofia”-sanallekin. Katso myös: taide, arkeologia, henkisyys, jooga ja vegaani.

Tähän saakka kenkälaatikon kuvat eivät ole lunastaneet kanteen kirjoitetun kiehtovan tekstin lupauksia. Pari nuoruudenkuvaa Jeanista, yhdessä lettipäisenä koulutyttöinä ja toisessa nuorena pankkivirkailijana tummassa puvussa. Ruth tarkastelee haalistuneita valokuvia yrittäen etsiä Jeanin

kasvoista omia tai Katen piirteitä. Ruthille on aina sanottu, että hän on äitinsä näköinen, mutta hänestä se johtuu vain siitä, että kummallakin on taipumusta ylipainoon. Nyt, kun hän katsoo nuorta Jeania, hän näkee suorassa katseessa ja uhmakkaassa olemuksessa, joka tulee esille leteistä huolimatta, jotain Katea muistuttavaa. On todella surullista, että Kate ei oikein ehtinyt oppia tuntemaan isoäitiään, jota Ruth nyt tajuaa hänen luonteeltaan muistuttavan aika tavalla.

Pörröistä koiraa esittävä kuva on mysteeri. Jean kieltäytyi aina hankkimasta kotiin lemmikkiä, ja hänen mielestään se, että Ruth hankki lähemmäs nelikymppisenä kaksi kissaa, oli vain merkki siitä, että tämä oli ”luovuttanut”. Seuraavaksi pinossa on kuva, jossa Jean on jo vanhempi, ja hänellä on yllään pitkä, valkoinen, yöpaitaa muistuttava leninki. Mitä ihmettä? Sitten Ruth erottaa synkän rakennuksen taka-alalla. Vanhempien seurakunnan kirkko. Tilaisuus on varmaankin Jeanin toinen kaste, jossa hän ”syntyi uudelleen”. Ruth ei jaa vanhempiensa uskoa ja oli lapsena kitkerästi inhonnut seurakunnan vaikutusta heidän elämäänsä. Kun vanhemmat olivat löytäneet jumalan, he vaikuttivat olevan aivan pihalla kaikesta muusta. Aidosti vanhurskaille uskonto käy kokopäivätyöstä. Vuodet ovat kuitenkin pehmentäneet Ruthin asennetta, ja hän oli erittäin iloinen, kun isä sai seurakunnasta tukea äidin kuoleman jälkeen. Itse asiassa isä tutustuikin Gloriaan kristityssä sururyhmässä.

Ruth selaa läpi monta aikuiskastekuvaa, ja sitten laatikon pohjalle jää enää yksi kuva. Siinä on kolme taloa tasaisella marskimaalla. Ruth katsoo kuvaa uudelleen. Siinähan on hänen talonsa! Hänen rakas, epäkäytännöllinen kotinsa, joka on kaukana kaikesta, vain muuttolintujen ja mereltä huutavien lapsihaamujen asuttaman marskimaan laidalla. Jean inhosi taloa aina. ”Mikset sinä voi asua jossain tol-

kullisemmassa paikassa?” hänellä, syntyperäisellä Etelä-Lontoon tytöllä, oli tapana sanoa. ”Jossain, missä on kauppoja ja kunnolliset bussiyhteydet.” Miksi ihmeessä Jean olisi säilyttänyt halveksimastaan talosta valokuvan, jossa maisema vieläpä näyttää aika kauniilta?

Mutta kuvassa on jotain outoa. Talot ovat harmahtavan vaaleanpunaisia, eivät valkoisia, ja ympärillä on matala pensasaita, ei puusta rakennettu. Viimeisen talon eteen pysäköity auto näyttää merkillisen laatikkomaiselta. Ruth kääntää kuvan ja näkee, että taakse on kirjoitettu Jeanin tyyppillisellä, koukeromaisella käsialalla: *Dawn 1963*.

Ruth on syntynyt vuonna 1968. Hän katsoo kuvaa uudestaan, sen muuntuneita värejä ja pyöreitä kulmia. Epäilykselle ei jää sijaa. Äidillä on ollut Ruthin talosta kuva, joka on otettu kolmekymmentä vuotta ennen kuin Ruth edes näki koko paikan ensimmäistä kertaa.

Ruth vie kenkälaatikon kuvineen omaan huoneeseensa ja laskee sen hyllyn viereen. Hän yöpyy omassa vanhassa huoneessaan, jossa on juuri ja juuri tilaa sängylle, kirjahyllylle ja vaatekaapille. Katella on Simonin huone. Simon sai isomman huoneen, koska oli vanhempi ja poika. ”Pojat tarvitsevat enemmän tilaa”, oli Jeanilla tapana vastata Ruthin säännölliseen protestointiin. Mutta toisin kuin Ruth, Simon oli siisti ja piti tavaransa koossa, joten hän olisi mainiosti mahtunut pikkuhuoneeseen. Ruth muistaa, ettei Simon koskaan levittäytynyt huoneeseensa samalla tavalla kuin Kate on onnistunut tekemään yhdessä illassa. Vaatteita on pitkin lattiaa, yöpöydällä avattuja kirjoja. Ruth poimii vaatteita, vaikka tietää, että hänen pitäisi käskää Katea korjaamaan omat jälkensä. Onhan Kate jo yksitoista.

Ruth on pakannut äidin vaatteet kahteen jätessäkkiin, yhden hyväntekeväisyyteen ja yhden kierrätykseen. Jou-

kossa ei ollut mitään, mitä hän olisi halunnut säilyttää. Arthur on jo antanut hänelle äidin kaulaketjussa riippuvan kultakellon ja timanttikihlasormuksen. Ruth säilyttää niitä puisessa rasiassa, jossa on myös Katen vaaleanpunainen synnytyssairaalaranneke (”Ruth Galloway, tyttö”) ja ”paimenen kruunu”, merisiilifossiili, jollainen kuulemma tuottaa onnea. Se on lahja hänen druidiystävältään Cathbadilta.

Äidin tavaroiden katseleminen on saanut Ruthin surulliseksi ja levottomaksi. Hän tarvitsee raitista ilmaa. Talo sijaitsee Elthamissa asuinalueella, jossa on rivikaupalla edvardiaanisia taloja ja 1930-luvun paritaloja. Alueen arvostus on hiukan kohonnut Ruthin ajoista, mutta tunnelma on edelleen aika harmaa ja sulkeutunut. Ei ole oikein mitään paikkaa, minne olisi kiva kävellä, ellei sitten jaksa puistoon tai hautausmaalle saakka. Ruth päättää käydä paikallisissa kaupoissa. Ne ovat vähän masentava joukko, mutta ainakin siellä on marketti, josta voi ostaa *Guardianin* ja leivonnaisen teelle. Kävellessään Ruth muistelee, miten kulki tätä reittiä koulukaverinsa Alisonin kanssa. Pienempänä he kävivät joka lauantai lehtikioskilla ostamassa sarjakuvia. Myöhemmin he kumpikin jakoivat lehtiä, laahustivat aamuisia katuja *South London Pressiä* jaellen. Ja vielä myöhemmin he valehtelivat ikänsä saadakseen juotavaa kulman rähjäisestä viinakaupasta. Kun hän kävelee ohi kaupan, joka nykyään on Tesco Metro, hän ottaa mielijohteesta selfien ja lähettää sen Alisonille. Hän ei ole kovin taitava selfieissä, ja puoli naamaa jää puuttumaan, mutta Ali tajuaa varmasti, mistä on kysymys.

Kun hän tulee takaisin, Cathy, Kate ja Jack ovat palanneet eläintarhasta. Kate pursuaa tietoa tiikereistä, laiskiaisista ja Meghan-nimisestä okapista. Jack on hiljaisempi, mutta onnistuu kakkuhaukkausten välillä kertomaan melko kau-

histuttavan määrän faktoja hämähäkeistä. Cathy puistattaa, mutta Ruth kertoo, että Cathbad pyytää aina anteeksi, jos tulee häirinneeksi hämähäkkiä verkossaan. ”Verkot ovat upeita taideteoksia”, Cathbad tapaa sanoa.

”Onko hän se sinun velhoystäväsi?” Cathy sanoo. Hän ei ota kakkua, koska hänellä on ”viidensadan kalorin päivä”, mutta hän on silti ihan mukava.

”Hän on druidi”, Kate sanoo.

”Mikä ero niissä on?” Jack kysyy.

”Druidit ovat oikeita”, Kate sanoo. Hän on erikoistunut vastaansanomattomiin kommentteihin, jotka saattavat joskus kuulostaa epäkohteliailta, jos hän ei muista pitää varaansa. Ruth on juuri heittäytymässä keskusteluun kysymällä lisää kysymyksiä, kun hänen puhelimensa piipittää. Alisonilta on tullut viesti.

Ootko Elthamissa?

Ruth vastaa ”joo”, vaikka tietää, että Kate on varmaan muistuttamaisillaan ”ei puhelimia ruokapöytään”-säännöstä.

**OMG. Täytyy olla joku merkki! Tänään luokkakokous!
Ootko tulossa?**

Onko hän?

2

Nelson katsoo valokuvaa kuolleesta naisesta. Yleensä hän ei tekisi sellaista kotona lauantai-iltana, mutta hänen vaimonsa, Michelle, on vienyt heidän kuopuksensa lomalle Blackpooliin, josta Nelsonit ovat lähtöisin, joten hän on saanut koko talon itselleen. Hän oli kaavaillut viettävänsä iltapäivän katsomalla rugbya ja juomalla olutta, mutta perheen saksanpaimenkoira Bruno sotki suunnitelmat parkkeeraamalla television eteen huokailemaan. Lopulta Nelson vei Brunon lenkille, ja kun he palasivat, hän ei enää oikein saanut kiinni lauantai-iltapäivän tunnelmasta. Hän ajatteli Michelleä ja Georgieta. He olivat kylässä Michellen äidin luona ja olivat varmaankin tänään Pleasure Beachin huvipuistossa. Se ei kuulu Nelsonin suosikkipaikkoihin, ja hän uppoutui moneksi minuutiksi huoliin turvavöistä ja ohikulkevista lastenahdistelijoista. Sitten hän ajatteli Ruthia ja Katieta Lontoossa. Ruth kertoi, että hän oli menossa selvittämään äitinsä tavaroita, mikä on varmasti surullinen tehtävä. Nelson ei osaa kuvitella elämää ilman äitiään, vaikka onkin iloinen, että tämä asuu kolmensadan kilometrin päässä. Äidin ajatteleminen tuo mieleen keskustelun, jonka he kävivät jouluna, ja päätöksen, joka hänen täytyy tehdä. Mutta sitä ei voi ruveta ajattelemaan tässä ja nyt, kun Bruno tuijottaa häntä luottavaisesti ja huoneennurkassa lojuu Georgian leikkiautokorjaamo. Niinpä hän pakenee työn ääreen.

Samantha Wilson löydettiin kuolleena eilen kello kuusi iltapäivällä. Hän makasi sängyssä vieressään tyhjä lääke-

purkki. Ruumiin löysi hänen aikuinen poikansa Brady, joka oli tullut käymään Gaywoodissa sijaitsevassa paritalossa huolestuttuaan, kun Samantha ei vastannut puhelimeen. Ruumiinavaus täytyy toki tehdä, vaikka toistaiseksi kaikki viittaa itsemurhaan. Mutta...

Samantha oli viisikymmentäkaksivuotias. Nelsonin ikäinen. Hän oli eronnut, ja hänellä oli kaksi aikuista lasta: Saffron, kauneudenhoitaja, ja Brady, kunto-ohjaaja. Samantha teki osa-aikaista työtä lähikirjastossa. Paikalle hälytettiin kahden konstaapelin partio, joka ei havainnut murron tai kamppailun merkkejä. Toisen konstaapelin ottamassa valokuvassa makaa nainen täysissä pukeissa kukkakuvioisen peiton päällä. Kasvot näyttävät tyyniltä, tuhkanvaaleat hiukset ovat siistissä järjestyksessä. Brady oli niin järkyttynyt, ettei häntä voitu kuulustella kunnolla, mutta hän kertoi, ettei äiti ollut vaikuttanut masentuneelta tai huolten painamalta. Se ei sinänsä riitä herättämään rikosepäilyä. Lapset, edes aikuiset lapset, eivät aina välttämättä tiedä, mitä heidän vanhempiansa päässä liikkuu. Ei, se ei huoleta Nelsonia, vaan keittiön kuvaus. Ylikonstaapeli Jane Champion on tehnyt perusteellista työtä: pöydällä *Daily Mail* tyhjän kahvimukin vieressä, maljakossa tulppaaneja, tiskipöydällä tyhjä vesilasi ylösalaisin, mikrouunissa valmisateria. Viimeinen yksityiskohta on saanut Nelsonin miettimään, pitäisikö vakavien rikosten yksikön vilkaista tapausta. Koska kuka laittaa Painonvartioiden sitruunakanarisoton mikroon ja menee tappamaan itsensä?

Puhelin surisee. Jo Archer. Miksi pomo soittaa kotiin?

”Hei”, Jo sanoo. ”Kuule, ei ole mitään syytä huolestua.”

”Mistä?” Nelson kysyy huolestuneena.

”Olen ajatellut koronavirusta.”

Edes Nelson ei ole onnistunut välttymään kuulemasta tappavasta flunssasta, joka on lähtenyt liikkeelle ilmeisesti Kiinasta. Uutiset ovat olleet täynnä peruutettuja lentoja ja turisteja, jotka ovat jääneet jumiin risteilylaivoille kuin *Lentävän hollantilaisen* modernisoidussa versiossa. Nelson on tietenkin pahoillaan niiden puolesta, jotka ovat jääneet tilanteen jalkoihin, mutta kyllähän tämä jossain määrin antaa vahvistusta hänen mielipiteelleen, että on parempi välttää lomailua kokonaan.

”Onko meillä ollut uusia tapauksia?” hän kysyy.
”Britanniassa siis.”

”Kolmetoista lisää tänään.”

”Ei kuulosta vielä kovin paljolta.”

”No, niitä tulee kyllä lisää”, Jo sanoo, Nelsonin mielestä jotenkin kammottavan nautinnollisesti.

”Eikö se kuitenkin ole suunnilleen sama kuin influenssa?”

”Influenssaan voi kuolla”, Jo sanoo. ”Muistatko espanjantaudin?”

”En minä ihan niin vanha ole.” Nelson tietää, että Jo haluaa hänen jäävän eläkkeelle, mutta tuo nyt oli naurettavaa. Eikö espanjantauti riehunut joskus ensimmäisen maailmansodan aikaan?

”Minusta meidän on hyvä olla valmiina”, Jo sanoo.
”Pidetään kokous maanantaina.”

Jo rakastaa kokouksia. Nelson on varma, että hän aikoo vetää tämänkertaisen täydessä suojaruustuksessa, haalari yllään ja Darth Vader -naamari päässä. Hänestä Jo ylireagoi, mutta ei hän oikein uskalla sanoa sitä ääneen.

”Selvä, tullaan”, hän sanoo.

”Ja täytyy ilmoittaa kaikille, että pitävät käsidesiä mukana. Olen tilannut lisää.”

Käsidesiä, jessus sentään.

”Olen miettinyt tätä Gaywoodin itsemurhaa”, Nelson sanoo. ”Jokin tässä mättää.” Hän kertoo mikroateriasta.

”Ehkä hän vain unohti syödä”, Jo sanoo. ”Minulle käy niin usein.”

Siinäpä taas yksi monista eroista heidän välillään.

”No niin, meillä on nyt oman leivän leipomiseen tarpeeksi aineksia moneksi viikoksi. Voimme kasvattaa pihalla perunoita, purjoja ja porkkanoita. Pitäisiköhän hankkia kanoja?”

Judy katselee ruokakomeron jauho- ja hiivapurkkeja. Kun he ostivat talon, hän ei edes tiennyt, mihin tarkoitukseen keittiössä on tuollainen pikkuinen huone. Mutta nyt hän tajuaa, että Cathbad on ilmeisesti koko ajan kaikessa hiljaisuudessa varustanut sitä maailmanloppua varten.

”Oletko ihan varma, että tilanne voi muuttua niin pahaksi?” hän sanoo. ”Että kaupoista loppuu tavara? Sellaista on Britanniassa tainnut tapahtua vain pari kertaa.”

”Ihmiset panikoivat aina ruuasta”, Cathbad sanoo. ”Ruuasta ja vessapaperista.” Heille vessapaperi tulee kotiin toimitettuna eettisesti toimivasta yrityksestä. Judysta niin on periaatteessa hyvä, kunhan laatikoissa ei olisi tekstiä ”Kuka piittaa paskaakaan?”

”Panikoitko sinä?” hän kysyy.

”En”, Cathbad sanoo. ”Mutta minusta on kiva olla valmistautunut tilanteeseen.” Ja hän näyttääkin varsin iloiselta järjestellessään pastapurkkeja hiljaa hyräillen. Mutta silti, vaikka kodissa kuuluu tavallisia arkisia ääniä – Michael soittaa pianoa, Miranda katselee televisiota ja Thing, perheen bullterrieri, vinkuu hiljaa eteisessä – Judy on hiukan tolaltaan. Voiko tämä uusi koronavirus osoittautua vakavammaksi kuin kukaan osaa odottaa? Hän ei ole taipu-

vainen katastrofijatteluun, mutta luottaa kyllä Cathbadin vaistoihin.

”Super-Jo aikoo pitää kokouksen maanantaina”, hän sanoo.

”Hyvä Jo!” Cathbad sanoo. ”Mitäs Nelson tuumii?”

”Hän tuumii, että...” Judy katsoo puhelintaan. ”Jesus mikä hässäkkä turhan takia.”

”Pelkäänpä, että Nelson taitaa tällä kertaa olla väärässä”, Cathbad sanoo. ”Aion asettaa talon ympärille suojaavan kehän.”

”Tilanne on siis vakava”, Judy sanoo. Hän tarkoittaa sen vitsiksi, mutta Cathbad sanoo, melkein kuin itseksään puhuen: ”Toivottavasti se riittää.”

Suljetun tilan mysteeri Ruth Gallowayn tapaan

Arkeologi Ruth Galloway joutuu eristyksiin Norfolk-kotiinsa ainoana seuranaan uusi mukava naapuri. Siitä huolimatta hän ajautuu yhteiseen seikkailuun komisario Nelsonin kanssa, joka tutkii suljetuissa huoneissa tapahtuneita kuolemantapauksia. Kun Ruth alkaa saada karmivia uhkauksia ja naapurin todellisesta henkilöllisyydestä nousee epäilyksiä, panokset nousevat. Nelsonin ei auta kuin rikkoa sääntöjä, jotta Ruth pysyisi turvassa – mutta vaara vaanii monessa suunnassa ...

”Tässä mainiossa tarinassa Gallowayn ja Nelsonin suhde kehittyy läheisemmäksi kuin vuosiin.” **THE TIMES**

”Klassinen brittijännäri genren tähtikirjailijalta. Hurmaava alusta loppuun.” **IRISH INDEPENDENT**

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3628-5